

ШУМАДИНЈА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Ненадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му в годишња безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. скупљъ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

Б А С Н А.

ЛАФЪ, и МАГАРАЦЪ.

Лафъ, господаръ своју у шуми зверова,
Подиже се едномъ, потражити лова.
Са собомъ поведе едино живинче,
Знаете добро кое, — магарца да риче.
И да рикомъ својомъ животиноу плаши,
А лафъ у заседи да све само дави.
Магарацъ е свуда по шуми рикао,
Сву е животиноу са гласомъ дизао.
Одъ нѣгове рике, све се поплашило,
Мислили су Богъ зна, какво е страшило.

Лафъ е дочекиво, и редомъ ватао;
У томъ и магарацъ беше с' примакао.
Види ловъ уловљивъ пак' с' лафу окрене,
И гордо му рекне: „то е све од' мене,
„Ето види сада когъ се више бое,
„Или гласа мога, или власти твоје.
„И ты морашъ лафе, признати ми сада,
„Да е приличнѣ, да магарацъ влада.“
Смејући се лафъ е нѣму беседио:
„Да те незнамъ ко си, и я б' с' уплашио.“

М И Р О Ђ И Ј А.

(Речникъ за животъ.)

(Продуженъ анекдота.) — Еданъ путникъ из' Италије дође у нашъ манастиръ Студеницу, и зачуди се кадъ нигди, ни у манастиру ни међу монасима невиди велелѣшја богатства и разкоши, као што е свикао гледати талијанске цркве и манастире у којима милиони леже; и чудећи се томе запыта игумана: „Како е то господине, да вашъ манастиръ у таквомъ сиротномъ стану стои, а познато е да су срби люди побожни! — „Лако е то погодити“ одговори смиренный игуманъ, „еръ ваши манастири просе милостиноу да одену и украсе само себе, а кодъ насъ е другий обичай: наши манастири радѣ одеваю сиротиноу него свое зидове.“

— На Стамбол-капий пре неколико година, беше еданъ ера што правляше самаре. Еданъ, кои у сваку чорбу беше мирођија, и кои е о свему хтео да зна, заустави се кодъ тога дућана, и запыта га: „кодику можешъ ты

да зарадишъ новаца за годину съ тымъ твоимъ занатомъ? Самарѣя, кои е управо онда тесао едно ребро за самаръ, заустави се мало од' посла, погледа у оног' што га е пытао и одговори му: „врло мало добывамъ овако; но кадъ бы свы магарцы носили самаре, я бы было найбогатѣй човекъ у Београду.“

— Солона, оногъ славногъ законодавца, кои е грцыма найболъ и наймудрије законѣ и уредбе напишао, запытаю еданъ путь у друштву да искрено каже шта су то уредбе и закони? на кое онъ искрено одговори: „закони и уредбе паучина су, у кою кад' падну мале муве оне се заплету и цркну, а бсе и бумбари раздери паучину и прођу здрави.“

— Србскій войвода, покойный Шупљикацъ био е врло добра и сожальива срца. За време свогъ бавленя у Италији, потрчи едно дете од' деветъ година за нѣмъ просѣти да му што годъ удела. „Зашто се ты учишъ просѣти тако из' малена?“ запыта га Шупљикацъ тражећи по цепену да му што годъ даде. „Я никадъ нисамъ просѣо“ одговори дете „мати е за мене ранила, те ме ранила, али садъ ми е мати болестна, па просимъ да платимъ лекару да е лечи.“ Шупљикацъ, кои нѣ много Талијанима веровао, радъ е было да види дали е то истина што дете говори. И каже детету, да е онъ лекаръ, и да жели ићи с' нѣмѣ да види нѣгову болестну майку, и да јој бадава лек' препише. И тако дете напред' а он' за нѣмъ, дођу у едну сиротиньску кућу, гди у найвећој сиротиньѣ нађе безъ икакве помоћи болесну жену, майку тога детета. Нико нѣ могао болѣй лекаръ быти од' тога редког' Србина. Ербо онъ позна по свему каква е болестъ. То е гладъ и сиротияя. Дете му донесе артие и перо као лекару да напише рецептъ. Шупљикацъ узме перо и место да напише какавъ рецептъ за лекъ у аптеку, напише неколико речѣй своме Банкеру, кое све на свету лекарске рецепте за сиротиноу станъ превазилази, нѣгов' е рецептъ гласѣо овако: „Господине Челини, имаите доброту, притяжателью овога рецепта свакѣй данъ на мой рачунъ по еданъ цванцикъ давати.“ Потомъ преда тай изцѣлительный рецептъ детету, и упути га место у аптеку, свомъ банку до аптеке. Тек' што е Шупљикацъ изашао из' те куће, и пошао совакомъ мислећи и чувствујући сиротиноу, и свое добро срце: кадъ, ал' опази гди му на еусреть трче два офицера, оба Србина я оба нѣгова добра прѣтеля. Обоица гологлави падну му око врата, и плакали су као деца кадъ после дугогъ времена, првѣй путь виде свою майку. „Шта вамъ е?“ запыта иѣ Шупљикацъ, и помысли, да су нѣгово добротчиство чули. „Како шта!“

проговори еданъ „нова е Србїя у Мацарској воскресла!“
 „И свѣтый Лазарь воскресао е па е опетъ умро.“ Одговори Шупљикаць после краткогъ ѣутаня. „Али“ повиче другїй офицеръ: „начинили су скупштину, избрали своѣ чиновнике, све саме Србе, имаю одборъ и попечителъ, прогласили Патріарха и Войводу, и то е све было у Карловцѣма 1-вогъ Мая, ево садъ е штафета стигла, и тебе су избрали за войводу. Ты си нашъ управитель и владѣтель, ми ево предъ тобомъ гологлави стоимо.“ Шупљикаць утрне савъ, грону му сузе на очи, скине капу и уздишући рекне: „Нисамъ я децо вашъ владѣтель, докъ годъ ми сва троица морамо гологлави упоредъ предъ некимъ другимъ стояти, и нѣгове заповѣсти слушати.“ (Ту е Шупљикаць изъ своѣ смирености вальда на Бога мысліо.)

— Краль Францускїй затвори у Бастилу Волтера сбогъ нѣговогъ слободногъ писаня, но кадъ се нѣговъ еданъ театралный комадъ у театру представљао, допадне се врло кралю, и изда заповѣсть да пуге Волтера. Кадъ му Волтеръ дође рекне му краль: „одъ сада буди само миранъ и умеренъ, а я те уверавамъ да ѣу се я о теби бринути.“ „Фала“ одговори Волтеръ „али ипакъ молимъ Васъ немойте водити бригу о моме квартиру, ербо гди самъ годъ по воля вашей быо намѣштенъ нїе ми се допало.“

Б.

Буки. Буки е второ писме у нашої и усвакој европској Азбуки. Ни смо знали казати зашто е азъ прво писме, а добро знамо зашто е буки второ, т. е. само за то што е азъ прво. Немцы имаю едну пословицу: „ко изговори азъ, мора и буки казати.“ То толико на србски значи: „ко убїе псето, мора га и за плоть одући.“ То есть: ко какво дѣло почне, мора га и довршити. За то и мы — то есть само я и читателъи Шумадинке — кадъ смо мироѣїю почели, треба да е и довршимо, и кадъ смо о азѣ онолико говорили, треба и другимъ писменима да неучинимо на жао, него и оне речи кое се съ нѣима починю да споменемо и протолкуемо.

Баба. То е име за старе жене, но макаръ колико каква жена стара была; опетъ се намршти кадъ е ко годъ тымъ именовъ т. е. *бабомъ* зовне. Девойке найвише мрзе на бабе; ер' бабе были су у девоячкимъ годинама и мотре и познаю свакиъ девоячкїй погледъ, сваку речъ, свакиъ уздисай, и свако куцанъ ерца. Што се тиче искуства домаћегъ и уобште свѣтскогъ, нико болъ непознае свѣтъ и люде него старе жене. Ербо крозь читавъ нѣювъ животъ, то имъ е едина брига была. Старъ човекъ сасвимъ е другїй, ербо е онъ имао друге бриге, о којма се морао бринути; али стара жена крозь читавъ свой животъ само е мерила поступке людіи и жена а то се зове мерити поступке читавогъ свѣта. И нико іоштъ на овомъ свѣту нїе живїо о коме жене нису говориле, наравна стваръ младе жене о многима добро говоре, кадъ кадъ више негъ што бы требало: али старе жене слабо кога фале. Гди се две старе жене разговараю, заустави се мало и слушай їй, па онда петреба ти да читашъ мироѣїю. Оне знаду све прошло, оне рѣшетаю све садашнѣ, оне проричу будуће, и свака готово стара жена на зло слуги. Међу тымъ млађїй свѣтъ нити зна прошлостъ нити се брїне за будућностъ, него само ужива садашнѣостъ и обично весело погледа у напредакъ. Старе жене имаю право што свагда слуге на зло, ербо нѣюво е све добро про-

шло, и свакиъ данъ све имъ е горїи. Старе жене, ма колико старе были, оне опетъ свагда у младости живе, т. е. мисле кадъ су младе были, па поредъ свега тога што еднako на свою младостъ мисле, опетъ никако немогу младе люде и жене да трпе, него їй свагда оговараю. Стара жена чимъ отвори уста она каже: „Другїе смо мы были, кадъ смо девойке были.“ И обично старе жене говоре: да су се свѣтъ, и обичаи покварили, и да све одъ црнїгъ на горе иде, и да е устаро доба было више учтивости и поштены; а найвише преговараю да су се у нѣюва млада времена болъ почитовале старе жене. — А оно одъ како е свѣта, све е было као и данасъ, само оне непамте. Уз' гредъ можемо и то казати, да е лако съ пунымъ трбуомъ о посту говорити. Ер' старе жене сите су и играња и певаня и ашикованя. Старе жене имаю кодъ младогъ нараштая важности и чести само онда, ако оне имаю младе кѣри или унуке. Онда такве старе жене видишъ гди по десетъ момака любе у руку, слушаю шта оне говоре, шта годъ рекну налазе да имаю право, и стотинама другїи угодности; а међу тымъ увекъ на другу страну мисле. Ако ко годъ у каквомъ друштву съ тобомъ се разговара, а гледа на другу страну, окрени му леђа, ер' онъ не мысли онде гди говори. „Лако е мой синко, викати на слабе и старе бабе“ реѣиће оне старе баке кое ово узчитаю „лако е описивати бабе кое су слабе и немаю никаквогъ оружя, али изађи ты на мегданъ ако смѣшъ юнацѣма, полководцѣма и войводама.“ Но мы уверавамо наше читателъ, да онаї што пише мироѣїю нежелїи никакву увреду бабама нанети; тымъ манъ што у читавомъ Београду нема ни едне бабе, ербо ево има већъ 12. година како онъ у Београду живїи, и заклинѣ се свымъ на свѣту да онъ іоштъ нїе жену съ беломъ косомъ видїо, а то е едина знакъ по коме людіи почну жене бабама звати: дакле кодъ насъ нема баба, нема жена кодъ кой бы нашао десетъ бели длака т. е. на глави у коси. У стара времена, док' нисмо іоште просвѣћени были, было е исто толико белокосїи жена, колико белокосы людіи. А садъ у ово просвѣћено доба жене са своїомъ црномъ косомъ, своимъ людма пре опрне образъ, хтедо реѣи: пре обеле косу. Но томе су опетъ людіи кривїи. У едномъ великомъ друштву, гди е была пуна соба людіи жена и девояка, повуче ме на страну еданъ одъ скоро познанїкъ, пружїи прстъ на едну жену, и рекне ми смеюћи се и чудећи се: „Гледай молимъ те, како е она обоила косу и обрве, заръ нїе то сасвимъ противъ вкуса? она плава, а коса и обрве црне.“ „Заръ ти се то недопада?“ уытамы га я и погледамъ на нѣгову жену, коя близу беше, и коя не само обовну туђу косу имаѣаше; него іоштъ и на образѣ све фарбе сортирала е вѣштїе него икакавъ молеръ: „Како ће ми се допасти, кадъ тымъ се све жене грде и руже.“ Одговори ми онъ. Да самъ се с' нѣиме из ближе познавао више бы о томъ говорїо, но оставимъ га нека филозофа. А я извадимъ изъ цепа едну кнѣжицу, у којой самъ одъ неколико година бележіо на единой страни све оне узроке и побуѣненїя, сбог' кои петреба человекъ да се жени; а на другой страни све оне узроке сбог' кой треба да се ожени. И тако на оной страни гди су узроци противъ женидбе, запишемъ: „174-ти узрокъ, петреба человекъ да се жени зато, што савъ свѣтъ види нѣгову жену само е онъ невиди, а онъ види све друге жене само свою невиди.“ На страни пакъ гди су писани узроци сбогъ кои треба да се человекъ ожени, была су само два узрока забележена.

Батина — То е речь чиста србска, и врло благогласна ер има три самогласна писмена. И особито е та речь ясно гласна. Батина у србской граматике женског е рода, но и она у различна времена, има различна изятія. Батина, може се скланяти у свима склоненіями, и има 25. падежа међу којима е творителный падежъ најважній, и највише се у томъ падежу говори. Речь *батина* има удареніе т. е. гласоудареніе другіе од' осталь речій и свагда е у наклоненію повелителномъ. Батина нема единственогъ числа. (Овде се изузимаю оне батине за које кажу да имаю два края, и оне се могу скланяти у единственомъ числу). У свима европскимъ граматикама, батина се највише употребљава у времену садашњемъ, мложественогъ броя (из' овог' правила изузимаю се Мацари кои скланяю ту речь равномъ меромъ; и увремену садашњемъ, и скоропрошавшемъ, и давнопрошавшемъ и у будућемъ, у обште у свима временима, и унѣовой граматике та речь стои у наклоненію неопредѣленомъ; а у свима граматикама мложественый брой најглавній е и као што смо казали рѣдко кадъ употребљава се у единственомъ брою.) — Батина се употребљава у практичномъ животу међу людма, место запяте, и точке; удивителна или вопросителна нигда незначит. Као што се времена мѣняю, тако се и нѣно значенѣ мѣня, у 1848-мой години она е значила у свету тиранство; али у 1851-вой свуда а особито у Паризу значи мудрость. И французи признали су нѣне заслуге и нѣну важность, и признали су да нѣова граматика без' те речи неможе быти. Зато сада са скрушенымъ срцемъ гледе у ту речь, каю се што су е были избрисали, и од' нѣ очекую сву свою будућность. Та речь батина употребљава се противу свакоякій зала и болестій, а особито за оне кои побесне одвећ е лековита. Нѣна масть прекій е лекъ одъ млогій зала. Различны лекари различно и по различнымъ странама мажу. Кадъ е велика опасность онда само мажу га по стражнѣой части тѣла, па ако то ништа непомогне онда чине доктори, велико саветованѣ и мажу га по леђима, ако и то непомогне, онда нейма вайде мора умрети. — Батина у рукама младогъ господина зове се: штапићъ; у рукама царева зове се: скиптаръ; у рукама свештеника зове се: жезлъ; у рукама старца зове се: штапа, само у рукама пандура зове се своимъ правимъ именовъ.

(Продуженѣ слѣдує.)

ДОМАЊЕ НОВОСТИ.

Скопѣ 26. Декемвриа 1851. год. Јошть одъ несрећногъ оногъ времена, кадъ е Србско царство на косовской битки пало, и бѣдно Србство почело се коекудъ потуцати, буде и просвета нѣгова занемарена, ерѣ онда свакій родолюбъ, кои е о томе што мыслити и радити могао, тражио е само да животь свой спасе живећи притомъ свакій у той надежди, да ће некадъ болши дани моврати Србской срећи опетъ осванути, но у тимъ чемернимъ за Србство годинама, Грцы (као еданъ вешть народъ) угнѣтени такође у својой независимости, ускоре за свой родъ и свою будућность, и почну свуда, гди су годъ могли досѣти, школе и науке уводити. Тако мало по мало готово по свымъ касѣбама и паланкама Отоманскогъ царства, заведу школе на свомъ езыху; па тако е и кодъ насъ овде у Скопю, и дѣца наша лишена будући својой соб-

ки. Познато е пакъ, да е варошь наша была сѣдиште стары Србски владателя, и да и данасъ већу часть жителства сачиняваю у вароши овой Срби и Бугари, изузимаюћи турке и неколико кућа Грчки. Почемъ се дакле и кодъ насъ одъ неколико година, почела народня свестъ пробућивати, или болъ да речемъ, пошто е се и роду нашемъ звѣзда лене будућности указивати почела, станемо о томе старанѣ водити, како бы школу на нашемъ езыху установили, и у томъ послужени будемо срећомъ, те пре две године добиемо за учителя некогъ Јордана Константиновића, родомъ изъ Велеса, човека истина младогъ, но пуногъ ватре и жаркогъ родолюбія, и овай почне дѣцу нашу у Славенскомъ читаню и писаню прилѣжно обучавати. Успѣхомъ овимъ преко сваке мере обвеселѣни, давали смо дѣци нашу у младо ово наше училиште најохотнѣе, благодарѣни притомъ непрестано Богу и Султану, кои е ту слободу нами благоутробно даровао, да и дѣцица наша еданцуть на свомъ матернѣмъ езыху могу научити Бога и старіе свое почитовати. Но како е садъ збогъ ове наше школе, Грчка школа готово празна остала, ерѣ свакій родитель воли да му дете, прво на матернѣмъ езыху што научи, па после ако доспе, нека учи и на тућемъ, то Грцы нашавши се уврећени, почну противу насъ и нашега учителя явно роптати, и то роптанѣ најпосле преобрати се у явну распру и тако 28. пр. м. саберу се Грцы у Митрополию овдашню, и призову наши неколико обштинара и учителя Јордана, и предъ самимъ Г. Митрополитомъ рекну намъ, да до три дана морамо нашу школу затворити, иначе да ћемо зло проћи. На то наши узпротиве се пытаюћи исте Грке, одъ кога они имаю ту власть заповедати имъ, да несмеду школу држати — и тако у томе изроди се и већа распра, но најпосле помире се, али: као мачка и мышъ. Оће ли ово помиреніе дуго траяти, или ће Грцы и далъ, по свойственомъ имъ високоумію, немировати, незнамъ, само ово свету саобштвавамъ, и оными, кои су читали у исторіама, како су се негда наши предцы са Грцыма свађали, па се томе диве држећи да е то онда будалаштина и одъ едне и друге стране была, а ево изъ овогъ малогъ видимо, да бы то исто и садъ было, само кадъ бы нешто имали или до нечега дошли.

Овы дана, добыли смо изъ Цариграда одъ родолюбивогъ Г. Александра Ексарха 1200. комада разны књижица на Бугарскомъ езыху, за које Богъ нека му да царство небесно, онъ се за наше училиште много стара.

△ Цариградъ. — У месецу Ноємвру, една трговачка лађа, коя е подъ барякомъ србскимъ и подъ командомъ капетана Илиє Русовића пловила, пошла е натоварена с' раномъ изъ пристаништа брѣанскогъ да у Малту плови и рану носи, 29. Ноємвр. изађе изъ пристаништа и пловила е по мору, мирно четири дана, но петый данъ появи се противный ветаръ и узкомеша црно море тако да е лађа са своєю страна оштећена и поврећена почела воду у себе пуштати, и већъ е скоро водомъ преизпуњена была и тонутти почела, кадъ, ал' на едан' путь норвегска лађа появи се у средъ пучине морске но подалеко одъ страдаюће лађе. Капетанъ србске лађе изнесе знаке крайнѣ опасности, и сви повичу за помоћ. Г. Сеебергъ капетанъ норвегске лађе коя се звала „Норма“ и коя е такође противнымъ ветромъ и буромъ морскомъ доста поврећена была, негледаюћи на опасность у којой се онъ самъ налазио, поита страдаюћем србскомъ броду у помоћ, и после великогъ труда успѣ толико те спасе срећно ка-

доведе њ на свомъ броду у Цариградъ. Юнаштво тога капетана Сееберга спасло е 10. душа одъ очевидне смрти.

— 11-гъ о. м. приспѣо е овде у Београдъ еданъ лепъ зеленкастъ хатъ, кога е видинскій паша Нѣговой свѣтлости нашемъ Князу на поклонъ послао.

Съ ушка Бояне 23. Дек. 1851. год. Скадарскій Османъ паша заповеди потайно властима одъ Подгорице и Спужа. те скупе войску а сувише јоштъ притрче и племена арнаутска Хоти и Грудѣ; и тако са свомъ скупльномъ войскомъ 18-гъ Дец. раздѣливши се на две стране удари ноћу на Пипере (нахио пригорску). Една половина войске нападне, а друга пође да зађе потайно за леђа; но Пипери надали су се приевари и са 400. војника одупру се противу 3. хиљаде. И тукли су се равни 5. сатѣй. Напоследку оставе Пипери заседе, и као буица полете по обичаю њѣговомъ кличући: „Ха, ко е пригорацъ, црнъ му образъ неостао“. И потисну турке ћерали су њ до самогъ града Спужа. Турцы данасъ приповедаю да су само 15 — 20 людѣй изгубили.

— Г. Сима Протићъ архиваръ и регистраторъ Поп-финансије постављенъ е за I. столоначалника истогъ поп. а на њгово место Спасоѣ Радойковићъ. Миланъ Ковачковићъ за експедитора поп. финансије. — За новоустроену катедру при нашемъ лицеуму за србску историю и књижевность постављенъ е за професора Г. Алекса Вукомановићъ.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Одавно од' енглеzке све морске обале стрепе, садъ дође и на њо редъ да се и она одъ нечега плаши; ербо е већъ изданъ налогъ да се ушће Темзе утврди и топовима осигура; и да се три ушанчена логора кодъ Лондона подигну. У исто време сувоземна војна сила умложена е са 2400. топчѣя, и са 10. хиљада пешака; према томе умножена е војска и на мору. То преправљанъ по свој прилици быће за то, што они виде, да одъ малогъ Бунапартѣ, мало по мало оће да се излеже онај старыи великѣй Наполеонъ, съ коимъ е како Енглеzка, тако и цела Европа доста мукѣ имала. С' тымъ више брину се, што е еданъ енглеzкѣй офицеръ пре неколико година строго војнички прорачунао, да Французи са 80. хиљада војника за 4. дана могу узети Лондонъ, ербо Лондонъ нема никаквы особиты тврдиня, ни ги има близу много војника. А зна се да Французи и Енглеzи одъ толико стотина година највећѣй су непријателѣи, и никаква просвета неможе ѡ помирити да буду искрени пријателѣи. Една едина опасность и интересъ држала ѡ по кадъ кадъ за време и политично у пријателству. И по свему види се, да се Енглеzи бое да Французи подъ сыновцемъ неосвете стрица и Ватерло.

— Президентъ Француске републике своимъ декретомъ протеро е изъ Француске више одъ 60. народныи представника, међу којима е и чувеныи стихотворацъ Викторъ Хуго. — Другимъ декретомъ удалѣо е одъ Француске само привремено око 20. знамениты люди кои су такођеръ были народныи представницѣи, међу којима е: Ламорсиѣ, Шангарниѣ, Търъ и Кине. — Кавенякъ пакъ остао е у Паризу.

— У Паризу сада е таква строгость, справмъ новина, да не доста да само новине забране, него јоштъ ударе печатъ на све оне собе одкле су новине излазиле. Тако се стрѣфило кадъ су забранили новине: „Обште миѣниѣ“, да су негледаюћи имали кога; ударили печатъ на собу гдѣ су была два експедитора и учредникъ, кои едѣа су после изашли.

— У Францускомъ новомъ правителству већъ е несллога. Између Бунапартѣ и министра финансије Фулда великѣй се раздоръ породѣо.

— Новине потврђујо да се на паризкомъ универзитету сасвимъ забранило предавати философию. (То е од-већъ философично учинѣно.)

— Полиција узнемирава Бунапарту највише с' тымъ што га врло често опоминѣ да се чува да га неубѣо; ербо свакии данъ откриваю нова сазаклѣтѣя, и смртне за ѡга намѣре.

— Американске новине: „Невиорк-Експресъ“ пишу мало подсмѣваюћи се о Кошуту: „Од' како е Кошутъ у Америку дошао ово е 17-ти данъ, и за тѣй 17. дана, говорѣо е 75. дугачки слова. Тако да людма, кои су с' почетка трчали да га виде и чујо, садъ већъ досадило се слушати га. У тѣй 75. дугачки слова што е за то кратко време изговорѣо, рекао е 13. пута: „Господо, я нигда немамъ обичая да говоримъ више него што треба, я свагда само оно говоримъ што е нужно.“ — Американцы већъ су га готово сыти. Гдѣ кое новине већъ почино сумняти, о ѡговомъ карактеру. Ербо Кошутъ у Маѣарској докъ е у снаги быо угнѣтавао е славенске народѣ, и што се тиче Маѣарскогъ народа быо е себичанъ; при падѣнио и у изгнанству текъ говорѣо е о братству са славеныма и о равноправности свою народа. У Марзело быо е републиканацъ, а описивао е све владателѣ као непријателѣ рода човечѣгъ, и казао да су Французи првы народъ; у Енглеzкој быо е монархиста, и казао да су Енглеzи првыи народъ на свету, и своя слова обично е свршавао са речма: „Да Богъ поживи краљѣицу“ у Америки садъ каже: „Да су американцы првыи народъ.“ — Онъ носи униформу одъ црне кадиѣе, и саблю о поясу, кою е еданъ путъ у говору быо извадѣо заклиняюћи се: „Я се заклиньмъ да е ова сабля, свагда борила се за стваръ слободе.“ А у маѣарској не нигди извадѣо саблю да се туче.

Шумадинка одъ садъ ће много уредниѣ и точниѣ излазити. За № 3. некъ се опрости што су се у њѣо онолике типог. погрешке подкрале. Адреси быће скоро печатани, и онда како оны са завиткомъ тако и они безъ завитка уредно ће, и са свакомъ поштомъ добыати. Брой пренумеранта великѣй е нарастао, и непрестано са свою страна новыи предбройницѣи стижу. Ко поита да се јоштъ пренумерира добы ће све броеве кои су већъ изашли. Новцы нека се шалю по Делижансу, или по таквој прилики коя ће одма предати. Свакомъ ономъ кои е платѣо послаће се доцниѣ квита печатана. У Београду пакъ нека нико неплаћа безъ печатане квите са своеручнымъ подписомъ издавателя.